

Aanwezig: Wil, Dicky, Marné, Ariana, Annelies, Thea en Gerda *Jenny*

Nelleke en Paulien hebben over het boek wel hun mening doorgegeven:

Paulien vond het een ontroerend verhaal met een vlotte schrijfstijl. Onderhoudend en geestig geschreven met een goed psychologisch inzicht.

Nelleke vond het mooi en een goede keuze. (zij heeft verteld dat het het lievelingsboek van haar dochter is/was).

Ariana: ~~Kan het gedrag wel begrijpen, het vloeken is wel storend~~ *Kan het vloeken is wel storend*

Dicky; een lastige puber verhaal, het vele vloeken stoorde haar;

Marné; een mooi boek over een onzekere jongen die zich niet goed kan handhaven, zijn gedachtewereld wordt goed weergegeven;

Annelies; vond het een vervelend jongetje maar zeker herkenbaar, hij kon ook heel lief zijn;

Thea; dubbel: vervelend maar ook lief, b.v. naar de nonnen toe of zusje. Aandoenlijk en fijn om te lezen;

Gerda; taalgebruik stoort haar en het negatieve gevoel en vele liegen, maar toch ook mooi;

De schrijver, J.D. Salinger, schreef het boek in 1951, hij is geboren in 1919 en leeft nog steeds (90 jaar oud nu).

Na 1965 heeft hij niets meer gepubliceerd (dat was een novelle, Hapworth 16, 1924).

Hij heeft in WO 2 veel meegemaakt, o.a. D-day. Hij trouwde op 31-jarige leeftijd een 16-jarig meisje en kreeg een dochter en een zoon. De dochter schreef later een boek over haar jeugd. Salinger leefde als een soort kluizenaar heel afgelegen. Hij hield niet echt van mensen, spande veel rechtszaken aan. Was geen gemakkelijke man, veel autobiografische elementen.

Het boek is in de ik-vorm geschreven en is een cultroman, het beschrijft de cultuur van een puber in die tijd. Het is als een soort therapie geschreven vanuit de (psychiatrische) kliniek waar de hoofdpersoon Holden Caulfield, de verteller, verblijft ná de gebeurtenissen die eigenlijk maar een paar dagen beslaan, rond de Kerstdagen.

Holden, 16 jaar, wordt voor de zoveelste keer van school gestuurd, loopt weg en zwerft wat door New York waarbij hij geld leent van zijn jongere zusje, eigenlijk wil hij uiteindelijk echt vertrekken en ergens ver weg gaan wonen en werken, dit is een soort weglopen van de volwassenheid.

Hij kan nog niet omgaan met de dood van zijn broertje, hij wil zijn zusje beschermen en heeft geen goed contact met zijn ouders.

Hij zet zich af tegen zijn leraren, medeleerlingen en ouders maar doet zich heel stoer voor, hierdoor lijkt hij ouder dan hij in werkelijkheid is...maar veel is gewoon grootspraak.

Hij probeert contact te leggen met vroegere vrienden en vriendinnen, zijn oudere broer die wel al geslaagd is in het leven maar hij doet zich veel groter voor dan hij zich voelt. Maakt afspraakjes, drinkt teveel alcohol, wil "praten". Veel grootspraak maar hij heeft een klein hartje.

Als enige komt hij b.v. op voor kinderen die onderdrukt worden of gepest, hij is zeker geen meeloper maar hij zit vol vragen waarop niemand hem antwoord geeft.

De titel is een metafoor van een korenveld vol spelende kinderen met daarnaast een afgrond. Als je in de afgrond valt is het met je gedaan.

Het korenveld is de maatschappij en Holden is hard bezig in de afgrond te vallen, hij valt steeds dieper tot het moment dat hij zijn zusje meesleept in zijn val en hij beseft dat er iets is dat veel belangrijker is dan zijn eigen problemen; zijn zusje!

Hij “vangt haar op” en brengt haar thuis.

Op het moment dat zijn zusje zich net gedraagt als hijzelf, verandert zijn gedrag eigenlijk. Zij wilde namelijk ook van school gaan en samen met hem wegllopen ...

Dan krijgt en accepteert hij uiteindelijk hulp en schrijft deze gebeurtenissen op.

Door de overdrijvingen in zijn taalgebruik is te merken dat hier een puber praat, alles is veel, vaak en vol herhalingen, ook het vloeken!

Hij wil later worden; iemand die b.v. kinderen helpt.... , of schrijver....

Annelies Lauret